

ΙΣΙΔ. Τί καλὸς ἄνθρωπος! τί ἐξαίρετος πρόεδρος! Εἰς δύο λόγια τοῦ τὰ εἶπα ὅλα (πρὸς τὸν Ἀλφρέδον) Σεῖς λοιπόν, κύριε Ἀλφρέδε, ἀγαπᾶτε τὴν ἀδελφὴν μου; Ἄ! δι' αὐτὸ μὲ ὑπερασπισθήκατε; γι' ἀγάπη τοῦ βασιλικοῦ, νὰ 'ποῦμε, ἐποτίσθηκε κ' ἡ γάστρα. (πρὸς τὴν Λουίζαν) Ὁ πατέρας του σ' ἀγαπάει, 'ξεύρεις; σὲ θαυμάζει, τοῦ εἶπα πῶς εἶται ἐνάστη, τί θυσίαις ἔκαμες. πρὸς τὴν Θηρεσίαν). Ἐμέτρησε τὰ χρηματία, καὶ ἔπειτα εἶπε. Καὶ εἶνε δυνατόν! ὦ ἀξιεπαινος κόρη! Καὶ ἔκλαυσε, 'ξεύρεις; ἔκλαυσε. Καὶ μὲ ἀγκάλιασε! Γνωρίζει τὸν δήμαρχον τῆς Ὀρλεάνης καὶ θὰ διορθώσει τὴν ὑπόθεσιν, καταλαμβάνεις, καταλαβαίνετε; τέλος πάντων εἶνε εὐχαριστημένος, μὰ πολὺ εὐχαριστημένος, σὰς νυμφεύει, σὰς δίδει τὴν εὐχὴν του, καὶ εἶπε πῶς μοῦ δίνει κ' ἐμὲ τὴν εὐχὴν του!

ΘΗΡ. Πλὴν τὰ χρήματα δὲν ἔχουν... ἔλειπον ἀκόμη ἑξ ἑκατομμύριων καὶ ἑκατομμύριων...

ΙΣΙΔ. Μίαν στιγμὴν... τῶνόντι... Σὺ, Θηρεσία μου, μοῦ εἶπες ὥραία πράγματα... ἀλλ' ἐγὼ σὲ σκοτιζῶ δὲν σοῦ εἶπα ὅτι ὁ προϊστάμενός μου μοῦ ἐπρόσφερε ἕνα καλὸν ποσὸν χρημάτων διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἀλγερίαν διὰ λογαριασμόν του;

ΘΗΡ. Λοιπόν;

ΙΣΙΔ. Λοιπόν μπράμ μπράμ μοῦ τὰ μετράει εὐθὺς, καὶ ἐγὼ τὰ ἐνὼνω μὲ τὰ 4500 φράγκα σου. (ἡ Θηρεσία πηγαίνει πρὸς τὸ γαζοφυλάκιον).

ΣΤΕΦ. ὦ! εὖγε, Ἰσιδώρε.

ΘΗΡ. Ἀλλὰ δὲν εἶχα τόσα.

ΙΣΙΔ. Μὰ ναί, ἦσαν 4500 φρ. εἶμαι βέβαιος.

ΣΤΕΦ. (Σιώπα Ἰσιδώρε σιώπα) (ἡ Θηρεσία θεωρεῖ αὐτόν).

ΘΗΡ. (πρὸς τὸν Στέφανον) Ἄ τὰ πάντα ἐνόησα! ψυχὴ γενναία!

ΙΣΙΔ. Καὶ τώρα ἄ; 'πᾶν κατὰ διαβόλου ἡ τρέλαις; ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρὸς δουλειᾶ, ταξείδια καὶ φρονημάδα. Πᾶς εἰς τὴν Ἀλγερίαν νὰ πωλήσω κλειδοκύμβαλα

εἰς τοὺς Μαροκκάνους... Καὶ ἂν εὖρω τὸν Ἀδελφὸν Καδὲρ θὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τ' αὐτιά.

ΛΟΓΙΖ (πρὸς τὸν Ἀλφρέδον) Ἡμεῖς; εἴμεθα εὐτυχεῖς!

ΙΣΙΔ. Σεῖς πηγαίνετε... πηγαίνω κ' ἐγὼ, κ' ἐσὺ μένεις μὲ τὸν Βενιαμίν, οἱ δύο σας.

ΘΗΡ. Ἄ! ὄχι. (μειδιῶσα καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Στέφανον) Μένομεν τρεῖς.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Α'.

ΕΙΣ ΑΣΘΕΝΟΥΣΑΝ

Ἀχ! νὰ 'μπορούσα ὁλονυχτὶς νὰ μένω 'ς τὸ πλευρόν σου, Χρυσὴ μου ἀγάπη ἄρρωστη, [καὶ νᾶμ' ἐγὼ γιὰ τὸς σου. Νὰ μ' ἔχης 'ς τὸ προσκέφαλό τῆς πίστεως σου ἀ- (χτίδα, ἔαν μὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ παρηγοριὰ κ' ἐλπίδα. 'Ἐάν τοῦ Χριστοῦ τὸ δάκρυ μου νὰ σ' ἦνε σωτηρία. 'Ἐάν τοῦ Χριστοῦ ὁ πόνος μου χαρὰ γιὰ σὲ κ' ὑγεία.

Ἀχ! νὰ 'μπορούσα ὁλονυχτὶς νὰ μένω 'ς τὸ πλευρόν σου, Τὰ 'μάτια μισοανοίγοντας νὰ θλίψης τ' ὄνειρό σου. Τὰ 'μάτια μισοκλείνοντας νᾶμ' ὄνειρό σου πάλι, Νὰ λὲς πῶς εἶσαι πὺρ καλὰ μέσ' 'ς τὴν βαθεῖά σου (ζάλη, Νὰ λὲς πῶς θὰ γενῆς καλὰ ἅμα ξυπνᾷς καὶ μ' εἶδες, Νὰ λὲς Εἴς' ἄρρωστ' ἡ καλὰ μεσ' 'ς τῆς χρυσαῖς (ἐλπίδαίς;

Ἀχ! δὲ μ' ἀφίνουν ἀγρυπνιὰ νὰ μ' ἔχῃ 'ς τὸ πλευρόν σου, Νὰ σοῦ ἡμ' ἐγὼ ἀναπνοή, ἀγέρας, οὐρανός σου. Νὰ ξέρω πῶς 'ς τὰ χέρια μου κί' ἂν χάθηκες θὰ ζῇ (σῃς, Γιατί κ' ἐμὰ 'στερνὴ πνοὴ 'ς τὸν κόλπο σου θὰ κλεί- (σῃς. Κάθε στιγμὴ σου κίνδυνος, κάθε στιγμὴ πεθαίνω, Ἀχ! τώρα πὲς 'ς θ ἄ ν α μ ε, κοντὰ σου ἐγὼ δὲ (μένω.

